

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold., za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofje 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravištvo sta na mestnem trgu št. 10.

P. n. gospodom čitateljem naznanjamo prežalostno vest, da so premilostljivi, prevzvišeni, visokorodni gospod

Jernej Widmer,

bivši knezoškof ljubljanski, doktor sv. pisma itd. itd., po mučni bolezni, prevideni s sv. zakramenti za umirajoče, v Kranji dne 17. majnika t. l. ob 3^{3/4} uri zjutraj v 81. letu svoje starosti mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb ranjcega prevzvišenega gospoda knezoškofa, ponedeljek 21. majnika, je bil jako slovesen. Razen brezštevilnega ljudstva vdeležilo se ga je iz raznih krajev 115 duhovnov, med njimi trije prevzv. gg. knezoškofje: ljubljanski, dr. Janez Krizostom Pogačar, ki so imeli slovesno sv. mašo in so vodili sprevod, lavantinski, dr. Jakob Maksimilijan Stepischnegg in sekovski, dr. Janez K. Zwerger; mil. prošt, gosp. dr. Anton Jarc, več preč. gg. korarjev ljubljanskih, goriških in tržaških; tudi gosp. deželni predsednik Andrej Winkler in gosp. deželni glavar Gustav gróf Thurn sta bila navzoča.

Cerkvena svečanost je trajala od devetih do poludne. Petje, ki so ga zvrševali na koru mestne župnijske cerkve domači pevci in udje cecil. društva dekanije kranjske, bilo je izborno in krasno. Truplo ranjcega knezoškofa bilo je po dokončanih slovesnih mrtvaških obredih v novo rakev sredi kapele na Kranjskem pokopališči položeno, kjer naj v miru počiva.

Ranjki knezoškof so bili humanista v besede naj boljšem pomenu, bili so mož visoke učenosti in velik prijatelj umetnosti, zlasti lepega petja, čigar vrednost niso cenili samo z besedo, ampak tudi s svojo radodarno roko. Marsikateri pevec in orglavec se jih še rad spominja. Najlepši spominek pa so si postavili s tem, da so v svoji oporoki volili dohodke svoje palače v podporo pevskega zbora mestne župnijske cerkve v Kranji. Ko se je preteklo jesen o priliki I. občnega zbora Cecil. društva dekanije kranjske odbor jim poklonil, darovali so mlademu, a čvrstemu društvu lepo svoto za podporo, ter rekli: „To je za zdaj; ker pa pevski zbor tukajšne župnijske cerkve nima nikakoršne zaloge in morajo pevci peti samo „za božji lón“, in ker vém, da sam „božji lón“ posebno ne navdušuje, me je volja, da se dohodki te moje hiše po moji smrti obračajo za pevski kor“.

Bog povrni na priprošnjo sv. Cecilije prevzvišenemu ranjkemu to blago ustanovo z angeljskim petjem v nebesih!

Dekret kongregacije za svete obrede.

Kakor se je skrb papežev pokazala v vsem, kar se tiče svete liturgije, tako tudi v tem, da je gledala na dostojnost in edinost cerkvene glasbe in zlasti gregorijanskega petja. Ko je toraj papež Pij IV. vsled določeb Tridentinskega zbora nekaterim kardinalom svete rimske cerkve zaukazal reformovati liturgično petje, so ti ves svoj trud na to obračali, da bi ga, kolikor možno, uprostiti in takó uredili, da bi ga mogli vsi, ki se pečajo s cerkvenim petjem, lahko sprejeli in izvrševali. Pri tej nalogi jim je odlično pomagal neutrudljivi in večji mojster Janez Peter Alojzij iz Palestrine, kateri je vsled modrih določil rimski graduale tako popravil, da so mu lastna in prava znamenja gregorijanskega petja ostala. Ta po tem načinu popravljen rimski graduale je dal potem papež Pavel V. z mediceskimi pismenkami v Rimu tiskati ter ga potrdil z apostolskim listom; in odslej je bil ta graduale v papeževi kapeli, kakor tudi v patriarhalnih bazilikah in drugih odličnih cerkvah rimskih za rabo vsprejet. Delo, ki ga je bil Palestrina pričel, nadaljevali so na povelja papežev nekateri njegovih učencev. Za našega časa pa, ko so Pij IX. preblazega spomina videli, da je rimska liturgija skoro v vsih škofijah srečno dognana, obrnili so svojo pozornost tudi na to, da bi tudi gledé liturgičnega petja do edinosti prišli. V to svrho so po kongregaciji za svete obrede ukazali, da se sestavi komisija odličnih izvedencev v cerkvenem petji, kateri naj bi pod nadzorstvom, na povelje in v imenu S. R. kongregacije graduale mediceske izdaje Pavla V. z novega na svitlo dali ter zaostale dele tega petja na podlagi graduala osnovali. Kongregacija za svete obrede, temu ukazu pokorna, je po imenovaní komisiji dné 2. januarija 1868 razposlala okrožnico, v kateri je v imenu papeževem založnike liturgičnih knjig, domače in inostranske, pozvala, naj bi se pod vodstvom komisije same in pod nadzorstvom kongregacije lotili tega prečastnega in blazega podvzetja. Ker so pa vsi nenavadno težavo tega dela, ogromne stroške, ki jih ono prizadeva, kakor tudi veliko skrb izpoznali, drznil se je edini vitez Friderik Pustet iz Ratisbone, tiskar sv. apostolskega stola in kongregacije za svete obrede, prevzeti trudopolno delo, a ga je tudi gledé graduala srečno dovršil. Tako tedaj smo prišli do izdaje rimskega graduala Pavla V. po hvalevredni in trudopolni skrbi zgoraj imenovane komisije, katera jo je tudi natanko preglédala in avtentično proglasila; takó da se smé po vsej pravici rimsko in po kongregaciji za svete obrede oskrbljeno zvati. Papež Pij IX. pohvalili so jo posebno v svojem listu dné 3. majnika l. 1873 in jo živo priporočali cerkvenim višjim pastirjem in vsim onim, katerim je skrbeti za cerkveno glasbo, da tako pridemo do edinosti v liturgičnem petji. Ob enem pa so založnika spodbujali, naj dá na svitlo še one dele gregorijanskega petja, katere je bil Pavel V. začel izdajati à ne dovršil. Ko je toraj isti tiskar oni del antifonarija in psalterija, kateri obsega cerkvene dnevne čase, z enako marljivostjo in skrbjo po zgoraj navedenih pogojih na svitlo dal, razposlali so Nj. svetost papež Leon XIII. dné 15. novembra l. 1878 nov apostolski breve, v katerem potrjujejo svojih sprednikov dekrete, kakor tudi od nalašč po kongregaciji S. R. postavljenih izvedencev pregledano izdajo, jo razglasé avtentično in ob enem preživo priporočajo cerkvenim višjim pa-

stirjem, in sicer z istimi besedami, katere so Pij IX. preblazega spomina gledé izdaje graduala rabili: „Ut sic cunctis in locis ac dioecesibus, cum in ceteris, quae ad sacram Liturgiam pertinent, tum etiam cantu, una eademque ratio servetur, qua Romana utitur Ecclesia“.

Med tem pa so jeli nekateri gojitelji cerkvene glasbe natančneje preiskavati, kakošno da je neki bilo gregorijansko petje začetkom in kako se je v teku časa razvijalo. Vendar pa so se dali baje po preveliki ljubezni do starinstva zapeljati, da so pristojne meje preiskovanja toliko prekoračili, da se je dozdevalo, da prezirajo novejše ukaze apostolskega stola ter njega večkrat izjavljene želje, katere so nameravale, naj bi se enakost gregorijanskega petja pouzročila po onem modrem načinu, ki je v rimski cerkvi utrjen. Menili so namreč, ne oziraje se na to modro pravilo, da jim je dovoljeno na to delati, da se gregorijansko petje nazaj privede do one muzikalne oblike, katero smatrajo prvotno; tudi se izgovarjaje, češ da je apostolski stol petje vnovič potrjene izdaje sicer avtentično proglasil in nujno priporočal, à da ga posameznim škofijam nij nikakor zaukazal. Zraven pa niso pomislili, kakor bi bili morali, da je od nekdanj navada papežev, rajše prigovarjati nego zaukazovati, kadar gré za to, da se odpravijo gotove razvade; kajti papeži prav dobro vedó, da cerkveni višji pastirji in njihovi duhovniki papeževo opominjevanje v pobožni pokorščini navadno kot izraz njegove volje razlagajo. Toda ker so ona menenja po časnikih in brošurah javna postala in se je celo dvomilo o potrjenji zgoraj navedene izdaje: je kongregacija za svete obrede za svojo dolžnost spoznala, apostolsko pismo Pija IX. preblazega spomina avtentičnim proglasiti in potrjenje one izdaje z dekretom od dné 14. aprila 1877. l. vnovič potrditi. In vendar se niso dali oni ne s tem dekretom, niti s poznejšim, že omenjenim, apostolskim pismom sv. očeta Leona XIII. pomiriti; marveč so svoje misli dalje in še živahnejše v zboru gojiteljev cerkvenega petja, ki se je preteklo leto v spomin meniha Gvidona v Arezzi vršil, zagovarjali; in to ne brez napadov na one, ki se držé pravega menenja, da, kakor v vsem, kar sicer spada k sveti liturgiji, tako tudi gledé načina in enakosti petja treba ukloniti se edini avtoritèti apostolskega stola. Toda, naj se je že v to stvar vrinilo karkoli zavržljivega, ker so v navedeno svrhu v Arezzi zbrani našemu sv. očetu Leonu XIII. z ozirom na to reč nekatere sklepe ali želje preponižno predložili in njegove določbe prosili: so sklicali Nj. svetost z ozirom na važno reč poseben odbor kongregacije za sv. obrede, obstoječ iz več njej pripadajočih kardinalov in prèlatov, da stvar obravnáva. Ta posebni odbor se je spodej zaznamovanega dné v vatikanu snidel, ter po natančnem in temeljitem pretresovanji reči ter po premišljevanji vsega tega, kar se je dotika, potem ko je poizvedel, kaj da jako skušeni možje o njej mislijo, s pridržkom najvišega potrjenja Njih svetosti sledeče sklenil: Sklepi in želje, ki jih je kongres Areški lansko leto izrekel in apostolskemu stolu predložil, in kateri nameravajo, da bi se liturgično gregorijansko petje k stari tradiciji povrnilo, se ne morejo, kakor se glasé, sprejeti niti odobriti. Kajti, dasi tudi je bilo gojiteljem cerkvenega petja vedno dovoljeno in prosto, ter bode tudi v prihodnje dovoljeno in prosto, iz znanstvenih vzrokov preiskavati, kakošne da so bile starodavne oblike imenovanega cerkvenega petja, kako da se je pozneje spreminjalo, ravno

tako, kakor so veleučeni možje gledé starih cerkvenih obredov in drugih delov sv. liturgije jako hvalevredno pretresovali in preiskavali: vendar se smé avtentično in postavno obliko gregorijanskega petja le ona smatrati, katera je na podlagi določil Tridentinskega zbora po Pavlu V. in Piji IX. preblazega spomina ter po Njih svetosti Leonu XIII. kakor tudi po kongregaciji za svete obrede, primerna izdaji v Ratisboni prirejani, odobrena in potrjena bila kot ona, katera edina oni način petja hrani, ki se ga poslužuje rimska cerkev. Radi tega ne smejo gledé na to avtencitêto in postavnost oni, kateri se z avtoritêto apostolskega stola odkritoserčno vjemajo, ne dvomiti niti dalje preiskavati. Da pa petje, ki se v sv. liturgiji ožjega pomena nahaja, povsod enakošno postane, se morajo v novih izdajah misalov, ritualov in pontifikalov oni deli, kateri so z muzikalnimi notami zaznamovani, po pravilu zgoraj navedene, od sv. stola potrjene izdaje izvrševati, t. j. one izdaje, katera (kakor naslov vsaki knjigi spredej natisnjen sam pové) pravo liturgično petje rimske cerkve hrani, tako da se bodo s tekstom iste izdaje popolnem vjemale. Sicer pa, dasi tudi po izgledu jako modrega početja apostolskega stola, kjer je šlo za vpeljavo enakosti v cerkveni liturgiji, S. R. C. posameznim škofijam imenovane izdaje ne zaukazuje, vendar vse visoko častite višje pastirje in druge gojitelje cerkvenega petja vnovič nujno opominja, naj skrbé za to, da se ona izdaja z avtoritêto enakosti petja v liturgiji sprejme, kakor so jo že mnoge škofije hvalevredno sprejele. — Tako zaukazano dné 10. aprila l. 1883.

Ko je pa o vsem tem podpisani tajnik sv. očetu Leonu XIII. natanko poročal, so Njih svetost dekret svete kongregacije odobrili, potrdili in ga razglasiti ukazali dné 26. istega meseca in leta.

Podp. D. Kardinal Bartolini,
prefekt kongregacije za svete obrede.

L. † S.

Podp. Lavrencij Salvati,
tajnik kongregacije za svete obrede.

Evropejski kongres za liturgično petje v Arezzi od 11. do 15. septembra p. l.

(Konec.)

Napovedana večerna seja v četrtek 14. sept. nij bila splošna; zbrali so se bili samo odborniki, da bi preiskavali razne stavljenе predloge, o katerih se je imelo drugi dan sklepati. Tudi g. Haberl in njegovi somišljeniki so stavili predlog, ki je že sam ob sebi pomenljiv, še bolj pa zato, ker ga odbor niti ta večer obravnavati nij hotel, niti ga drugi dan pri zadnji občni seji na dnevni red ter na glasovanje postavil. Glasi se tako-le: „Evropejski kongres za liturgično petje v Arezzi, sklican v to svrho, da se slavi spomin Gvidona Areškega ter se zboljša stanje liturgičnega petja, spoštuje v vsakem obziru izdajo koralnih knjig, ki jo sveti stol ponuja po kongregaciji za svete obrede; spoštuje pa tudi željo svetega stola, da se učini edinost v liturgičnem petji“.

Zadnji dan kongresa, 15. sept. (octava Nativitatis B. M. V.), je služil slovesno sv. mašo preč. g. L. a. n. s. Pevski zbor, obstoječ iz 3 Solesmeških be-

nediktinov in nekaterih francoskih duhovnikov, je pel po čisto novem gradualu Dom Pothier-a, ter pod njegovim vodstvom. Bilo je več ovirajočih okoliščin, da se lepota melodij ni tako pokazala, kakor se je pričakovalo. Kadar D. Pothier sam poje, se res kaj lepo glasi. Rhythmus, ki ga zna celôti dati, je fin, plemenit, dovršen; a francoskim pomagajočim duhovnom je bil Pothier-ov način, vkljub tridnevnim vajam, še zmiraj tuj, in zato so kazili.

Po sv. maši je bila zadnja seja. Porabila se je v to, da so se sestavile nekatere resolucije, da se je govorilo in sklepalo o njih. Nočemo č. čitatelje truditi z debatami brez konca in kraja, zlasti z onimi ne, ki so bile zaradi prvih dveh; podamo tû le resolucije same po vrsti. V vvodu se izreka spoštovanje in vdanost do sv. rimskega stola; potem se navedejo nekateri vzroki propada liturgičnega petja; resolucije same pa se tako glase:

V Arezzi zbrani evropejski kongres za liturgično petje izraža naslednje želje:

1.) Naj bi se koralne knjige, ki se v cerkvah rabijo, v prihodnje, kolikor možno, ujemale s staro tradicijo gregorijanskega petja.

2.) Naj bi se študije ter razširjanje sedanjih ali prihodnjih teoretičnih knjig, kojih namen je ta, da se tradicija liturgičnega petja razlaga in popravi, kolikor možno, pospeševalo.

3.) Naj bi se pri vzgoji duhovenstva pouku gregorijanskega petja dostojno mesto dalo, da bi tako cerkveni ukazi gledé njega zopet do svoje veljave prišli in se vestnejše spolnovali.

4.) Naj bi se predavanje gregorijanskega petja z enako dolgimi (kovaškimi) notami odstranilo; mesto njega pa rhytmično predavanje po onih načelih vpeljalo, katera je Guidon Areški v 15. poglavji svojega „mikrologa“ razvil.

5.) Naj bi v to svrhu vsaka metoda liturgičnega petja načela latinskega naglašnja imela.

6.) Naj bi prednost gregorijanskega petja pri službi božji, kot sv. cerkvi lastnega petja, duhovenstvo, pevski vodje in orglavci pripoznali in v dejanji zvestejše hranili.

Že pri razpravljanji prve točke je prosil g. Haberl, naj bi se vendar, da se napačnemu razumenju v okom pride, njegov in njega tovarišev predlog prebere. Predsednik odgovori, da je došlo toliko predlogov, da se njemu boljše zdi, nikakoršne izjeme delati. Prva resolucija se potem sprejme z vsemi glasovi proti tremi — ki so se glasovanja zdržali. Predsednik potem vpraša g. Haberl-a, kakošen pomen, da ima to „zdrževanje“ glasovanja; Haberl odgovori, da kongres nikakor nij kompetenten naznanjati, kakošne da morajo liturgične knjige biti; zlasti v tem slučaju ne, ker je želja avtoritête gledé liturgičnih knjig dovolj znana; ta avtoritêta ima edino pravico v liturgičnih rečeh zahtevati in določevati*). Še enkrat je prosil g. Haberl — a zopet zastoj —, naj se njegov predlog bere in na glasovanje dá.

Da se je ona trojica pri drugi resoluciji, in sicer iz istih vzrokov, glasovanja zdržala, je popolnem umestno in naravno, ker je v najtesnejši zvezi s prvo.

*) So li g. Haberl in njegovi tovariši, katerim se tudi pisatelj tega članka prišteva, prav imeli ali ne, razvidi se lahko iz dekreta kongregacije za svete obrede, ki ga prinaša današnja številka „C. Gl - a“.

Vse druge resolucije so bile enoglasno sprejete.

Na zadnje je prišla še na vrsto obravnava, naj bi se ustanovilo posebno društvo v povspah študij gregorijanskega petja. To društvo naj bi se zvalo „Guidon Areški“, naj bi imelo svoj sedež v Milanu in vsi kongresisti naj bi bili društveniki. Glasilo tega društva naj bi donášalo poleg izvornih člankov v raznih jezikih tudi njih latinski prevod.

Predsednik č. g. Amelli se zahvaljuje še mil. škofu areškemu, nad-duhovniku Ristori-ju, mestnemu starešinstvu areškemu, odboru in vsem kongresistom; in zapel se je „Te Deum“.

D o p i s i.

— **Iz Gorice**, 24. maja. — Poročam Vam danes o imenitnem in za cecilijansko idejo velevažnem dogodku, ki se je vršil 17. t. m. na sv. Gori blizo Gorice. Preč. gosp. Blaž Grča, vikar v Čepovanu, je bil povabil župnika Šebreljskega, preč. gosp. Harmelj-na, da bi omenjeni dan pripeljal seboj svoje pevce in pevkine na sv. Goro, znano božjo pot na Goriškem, češ, da bi kako cecilijansko pesen zapeli. Gosp. Harmelj, ki za cerkveno petje gori in živí, je bil s tem povabilom hitro zadovoljen, nič „hudega“ ne sluteč. Čim bolj ko se je bližal omenjeni dan in se je o tem začelo govoriti, tim bolj se je kazalo občno zanimanje za ta privaten shod, takó, da je na zadnje razvil se v shod Goriških cecilijancev s pevsko produkcijo. Znamenje, da je bilo na Goriškem nabranega uže dovolj cecilijanskega netila, katero je čakalo samo prižigajoče iskre, da bi vsplamtelo v živi ogenj. Na prijazno povabilo k cerkveno-pevskemu poskusu na sv. Gori se je sešlo 64 oseb, med katerimi je bilo 25 duhovnikov (3 dekani, 2 oo. frančiškana s Kostanjevice, 3 domači duhovni), 11 učiteljev, 6 bogoslovcev, 22 pevcev in pevkinj, orglavcev in prijateljev cerkvenega petja. Ker se je bilo vže prejšnjega dne zvečer zbralo okoli 30 deležnikov, so bile pevske vaje vže tisti večer ter so se še drugo jutro nekateri kosi poskusili. Nekako sè strahom smo pričakovali izid prve cecilijanske produkcije in prvega cecilijanskega shoda na Goriškem, ali izid je vse naše nade prekosil. Muzikalni spored (program) je obsegal te-le točke: 17. maja ob 9. uri slovesna sv. maša, Introitus — enoglasni gregorijanski koral, Kyrie, Gloria itd. 4glasna maša za mešani zbor; Jesu Redemptor od Ad. Kaim-a; Graduale „Emitte Spiritum“, 4glasna skladba in falsobordoni od Witt-a sè sekvenco „Veni sancte Spiritus“ od Dan. Fajgelj-na; Offertorium: „Confirma hoc Deus“, 4glasno zložil Mitterer. Communio — enoglasni koral; sponsorijski — koralni, harmonizirani po A. Foerster-ji. Pelo se je izvzemši Introitus, katerega je gosp. Fajgelj na orglah spremljeval, vse vokalno in sicer prav dobro, če se gleda na malo predposkušnjo in raznovrstnost pevcev in pevkinj, katere so bile skoro vse le kmetska dekleta. Največa hvala za petje gré spretnemu dirigentu, župniku Harmelj-nu, kajti qualis rex — talis grex (kakoršen pastir — takošna čreda) pravi pregovor. Preludiral in introit je spremljal na orglah znani skladatelj in učeni organist gosp. Danilo Fajgelj, učitelj v Tolminu. Njegovo orglanje je bilo veličastno, da je vsem dopadalo. Škoda, da se niso še drugi koralni kosi spremljevali na orglah, kajti orgle dajo enoglasnemu koralu s svojimi krepkimi akordi neko našim na orgle navajenim ušesom primerno podlago, da se nam po tem še le pokaže koral v vsi svoji lepoti in veličastvu.

Po končani službi božji ob 10. se je pričelo posvetovanje za pospeh tacega cerkv. petja na Goriškem. Čast. gosp. Bl. Grča, osnovelec tega shoda, predlaga za predsednika zborovanju preč. gosp. J. Kragelj-a, dekana Tolminskega, kateri se enoglasno za to izbere in izvolitev z zahvalo sprejme. Zapisnikarja imenuje gosp. Bl. Grčo. Na to povabi gosp. prof. Sedej-a, da bi govoril o cerkvenem petji z znanstvenega in liturgičnega stališča. Imenovani gospod pozdravi najprej vse čast. deležnike v osnovelec imenu ter

izroči pozdrave, naročene mu od preč. gg. dr. J. Gabrijevčiča, vodja centralnega bogoslovnega semenišča v Gorici; Dr. J. Flappa, profesorja bogoslovja in gosp. J. Gnjezde — urednika „Cerkv. Glasbeniku“. Nadalje pravi, da se shod prav pomenljivo obhaja med binkoštno oktavo in na svetogorskem svetišči. Nadalje razlaga, kaj da je liturgično petje, opisuje njegovo lepoto in veličastvo, govori o cerkvenih določbah gledé cerkv. petja in o dolžnosti po njih se ravnati, ter h koncu navdušuje gg. deležnike za opisano in zapovedano petje.

Na to poprime gosp. župnik Harmelj besedo, kateri po zahvali za obilno udeležitev govori o načinu, kako se dá prav lahko upeljati cecilijansko petje tudi na deželi. Za vzgled navaja svojega duhovnega soseda gosp. kurata J. Jereb-a v Jagriščah, kateri je bil pred leti še nevešč muzike, pa je vendar sam toliko sebe in druge izučil, da ima v svoji cerkvi dobro izobražen pevski zbor. V prospéh in reformo cerkvenega petja na Goriškem nasvetuje nadalje: ustanoviti cecilijino društvo za goriško nadškofijo brez razločka narodnosti, katero bi imelo svoj sedež v Gorici in farna društva po deželi. Po tem razlaga, na kaki podlagi bi se moralo to storiti in nasvetuje, da bi se še tisti dan ustanovilo cecilj. društvo po pravilih, katera je izročil gosp. predsedniku. Predsednik prosi govornika, naj pravila prebere in razloži, kar gosp. župnik radovoljno in spretno stori. Ves govor je kazal v cecilijanski muziki izobraženega, in vrh tega prav praktičnega moža, za to je bil tudi prav pohvalno sprejet.

Na to nasvetuje predsednik voliti osnovalni odbor ter priporoča gg. dr. Gregorčič-a, prof. Sedej-a, dekana Cibič-a, dekana Vidic-a, župnika Harmelj-na in gosp. mestnega učitelja Mercino, katere zbor enoglasno odobri. Na predlog gosp. dekana Vidic-a se izvolita v osnovalni odbor še nadučitelja Jug in Černič. Niti eden nasprotnik se ni našel med deležniki, ki bi stvari nasprotoval. Gosp. urednik, lahko nas zavidate.

H koncu govori gosp. dekan Vidic zahvalo gosp. Bl. Grči, kot osnovatelju tega velevažnega shoda. Gosp. Grča pa čast in zahvalo obrača na čepovanske pevce in P. Angelika Hribar-ja.

Po zborovanju, ktero je skoro do poludne trajalo, je bil za duhovne in bogoslovce skupen obed pri čast. gosp. Rutarji, vodji svetogorskega svetišča, kateremu iskrena zahvala za njegovo prijaznost in gostoljubnost! Pri obedu so se vršile razne vesele in resne napitnice na gg. osnovatelje, pevce in prijatelje cecilj. petja.

Ob 3. popoldne smo se podali še enkrat v svetišče M. D. posvečeno, da bi sebe in društvo njeni pomoči in obrambi priporočili, rekoč s Psalmistom: Confirma hoc Deus, quod operatus es in nobis, a templo sancto tuo! Potrđi v nas, o Bog, kar si v nas deloval, iz svetišča tvojega!

Cacilius.

— **Kranj**, 24. maja. — O priliki veličastnega pogreba milostljivega gospoda knezoškofa Jerneja Widmerja so se pele na koru pri slovesni črni sveti maši naslednje skladbe: 1. Introitus, Kyrie, Sanctus, Benedictus, Agnus in Communio vse iz „Missa de Requiem“ auctore Casparo Ett — 4glasno brez orgel. 2. Graduale „Requiem aeternam“ zl. A. Foerster. (Glej „Cerkv. glasbenik“ 2. letnik, 10. priloga). 3. Tractus „Dies irae“ gregorijanski koral. 4. Offertorium „Domine Jesu Christe“ iz „Missa pro defunctis“ auct. Francisco Witt. Peli so 4 soprani, 4 alti, 2 tenorja in 4 basi.

Razne reči.

— Papežev veliki obrednik mgr. Cataldi se je obrnil do vodstva gregorijanske šole v Rimu z vprašanjem: bi li ono ne hotelo svojo šolo preseliti k baziliki S. Maria Maggiore ter ondî ustanoviti novo „Capella Leonina“ pod varstvom svetega očeta in kongregacije za svete obrede. Odgovor nam še nij znan.

— Preč. gospod F. Ks. Haberl, kapelnik ratisbonske stolnice, ki se je od lanske jeseni do preteklega meseca v Rimu mudil in razne arhive in knjižnice preiskaval zlasti radi nove popolne izdaje Palestrininih del, je bil pred odhodom v domačijo od

sv. očeta zasebno zaslišan. Gospod Haberl se je sv. očetu zahvalil za milost, da so mu dovolili rabiti rokopise, ki se nahajajo v arhivu sikstinske kapele; razložil jim je tudi svoj načrt, katerega so sv. oče močno pohvalili. Gospod Haberl jim je potem izročil iztis svoje imenitne knjige „Magister Choralis“, katero je sam v laški jezik prevodil. Papež Leon XIII. pravijo na to, da jim je bila ta knjiga že od merodajne strani jako pohvaljena, in da je hočejo 50 iztisov kupiti, ter je razdeliti med 50 semenišč, katerim bode navod za poduk v liturgičnem petji. Izrazili so še svojo zadovoljnost g. Haberlu in njegovim so-mišljenikom gledé pospeševanja liturgičnega petja in podelili apostolski blagoslov. Kaj neki k temu porekó areški Francozje?

— Francoska „Musica sacra“ poroča, da je nek Louis Debierre, francoski orglar, naredil novo iznajdbo, katero občudujejo vsi strokovnjaki, in katere utegne učiniti popolen prevrat v fabrikaciji orgel. Posrečilo se mu je namreč iznajti način, po katerem zamore ena piščal po več tonov zapored dati. Sostavil je že po tem načinu orgle, katere hodijo muziki od vsih strani občudovat. Sostava je baje prav priprosta.

— Milanska „Musica sacra“ poroča smrt gospoda Pacifico Manganelli. To je tisti skladatelj, ki je bil lansko leto sklenil, dobre skladbe stare rimske šole izdajati, in čigar podvzetje so sv. oče v posebnem pismu pohvalili. Delo je torej zastalo; in bilo bi tudi, da ni umrl Manganelli, ker je premalo naročnikov našel.

— „Flores paradisi“ je naslov zbirki napevov, zloženih v čast sv. Alojziju. Oskrbel jo je F. G. E. Stehle in hrani ona samo izvirne skladbe C. Jaspers-a, Fr. Könen-a, Fr. Schmidt-a, F. G. Stehle-ja, Avg. Wiltberger-ja in dr. Fr. Witt-a. Partitura velja 3-00 marke; glasovi I. — III. à m. 0-60, IV. à m. 0-20. — Ker se bode ta mesec obhajal praznik sv. Alojzija, utegne morda komu všeč biti, da zvé za tako zbirko. Založil jo je Pustet v Ratisboni.

Naše priloge.

Št. 9. naše 5. priloge smo ponatisnili z dovoljenjem preč. gosp. F. Ks. Haberl-a iz njegovega „Cäcilienkalender“-ja l. 1879., ter primerno premenili besede za svečanost letošnje 600letnice dné 12. julija. Tudi št. 10. ima enak namen in se poje na praznik sv. patronov naše škofije, pa tudi ob družih praznikih, kakor kaže „Commune plurimorum Martyrum“. Št. 11. naše 6. priloge je zložil slavni mojster Giuseppe Ottavio Pitoni (* 1657), bivši kapelnik v Rimu. Pripraven je ta efektni zbor za motet po odpetem ali recitovanem predpisanem ofertoriji večjih praznikov, pa tudi za druge prilike, n. pr. po odpeti novi maši, po slovesnem blagoslovljenji, po „Te Deum“-u i. t. d.

Naznanilo.

Začetkom meseca junija se bode vsem častitim udom našega Cecilijinega društva kot darilo za 1882. in 1883. l. razposlala slavnostna maša: „Missa solemniss in memoriam felicissimam DC annorum regimini augustissimae ac serenissimae domus Habsburgicae in ducatu Carnioliae“, katero je zložil gospod Ant. Foerster in jo je založilo Cecilijino društvo ljubljanske škofije. Natisnil jo je sl. tiskarski zavod g. R. Milic-a prav elegantno. Dobivajo se posamezni glasovi (kvartet skup) in tudi, kogar je volja, orkestralni glasovi posebej. Maša se dá peti za mešan zbor z orglami (ali z orkestrom), ali pa brez spremljevanja, v katerem slučaju naj se izpusté neobligatne pavze. Takih pavz ima „Gloria“ v začetku 2 in pred „Quoniam“ zopet 2; „Credo“ v začetku 2; „Sanctus“ v začetku 2; „Benedictus“ v začetku 4 in „Agnus Dei“ po 2 trikrat, t. j. pred vsakim „Agnus“.

Kjer je malo pevcev, tam naj se izpušča ton, ki se že drugod v harmoniji nahaja, kar vsak pevovodja lahko sam odloči. Ker je maša slavnostna, ima tudi značaj vesele navdušenosti, celó dva visoka „a“ ima sopran v „Gloria“; a pojeta se lahko. Kjer bi bila pa vendar zadrega radi visočine, naj poje sopran pri „Tu solus Altissimus“ polovno noto „e“ namesto dveh četrtnik „a-gis“; drugi „a“ pri „Amen“ mora vsak lahko zadeti, kdor hoče sopran peti. Skladba sicer nij težka, vendar se ne more od slovesne skladbe (da je efektna) zahtevati, da bi jo vsak zbor brez marljive vaje kar na mah dobro izvršil. Za to veliko slovesnost, h kateri pričakujemo vladarja samega, je tudi treba, da „se pokažemo“.

Pridana je listu 5. in 6. številki priloge.

Odgovorni vrednik lista Janez Gnjezdá. — Odgovorni vrednik glasb. priloge Anton Foerster.
Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.